

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců A soudců Martina Kopy a Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **Statutární město Most**, IČ: 00266094
sídlem Radniční 1/2, 434 96 Most
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Krutákem
sídlem Revoluční 724/7, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 3. 2021, č. j. ÚOHS-02544/2021/163/PMo, sp. zn. ÚOHS-R0184/2018/VZ

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2018, č. j. ÚOHS-S0379/2018/VZ-31455/2018/512/ŠMr (dále také „prvostupňové rozhodnutí“), shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“), kterého se měl dopustit tím,

že žalovanému v rámci správního řízení o návrhu nezaslal ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení návrhu kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na veřejnou zakázku „3D bludiště s vyhlídkovou věží a dětským hřištěm v Mostě“. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Předseda žalovaného rozhodl o rozkladu rozhodnutím dne 11. 1. 2019, č. j. ÚOHS-R0184/2018/VZ-00930/2019/323/PMo (dále jen „původní rozhodnutí žalovaného“).

2. Proti původnímu rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „soud“). Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a rozsudkem ze dne 14. 12. 2020 č. j. 29 Af 23/2019-53 (dále jen „zrušující rozsudek“) původní rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný posléze vydal napadené rozhodnutí, které je předmětem tohoto řízení.
3. Žalobce se v nynějším řízení domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 3. 2021, č. j. ÚOHS-02544/2021/163/PMo, sp. zn. ÚOHS-R0184/2018/VZ (dále také „napadené rozhodnutí“), kterým bylo po vydání zrušujícího rozsudku potvrzeno prvostupňové rozhodnutí a zamítnut rozklad žalobce. Výrok II. předseda žalovaného změnil tak, že pokutu snížil z 50 000 Kč na 35 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce napadá napadené rozhodnutí v rozsahu výroku č. II. pro nesprávnost a nepřezkoumatelnost a navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil.
5. Žalovaný nerespektoval právní názor krajského soudu. Po vyhodnocení polehčujících okolností neuložil správní trest přiměřený závažnosti daného přestupku. Žalovaný musí zohlednit individuální okolnosti a postupovat dle § 37 písm. a), b), c) a g) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „o odpovědnosti za přestupky“). Žalovaný nebral v potaz předchozí „čistý rejstřík“ žalobce ve smyslu bezúhonné praxe při zadávání veřejných zakázek. Žalobce má odlišný názor na to, jak by měl správní orgán tuto situaci posoudit a stanovit přiměřenou výši pokuty.
6. Žalovaný nezohlednil, že roku 2017 nebylo zřejmé, jaké závazné účinky mají doručované zprávy. Až rozhodnutím pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. PlsN 1/2015 (dále jen „Rozhodnutí NS“) byla stran doručování prostřednictvím datových schránek vytvořena ideová linie, s níž se žalobce a žalovaný mohli seznámit a zavádět ji do praxe. Měla být posuzována i míra nebezpečnosti skutku. Datové zprávy mají omezenou kapacitu 20 MB. Zadavatelé ale mají povinnost zasílat dokumentaci k veřejné zakázce o velikosti stovek MB. Žalovaný nezohlednil, že žalobce měl nejlepší zájem na efektivním a hospodárném jednání. Měl zohlednit období, kdy nebylo zřejmé, co ne/může být obsahem datových zpráv a zda mají obsahovat elektronický podpis. Žalobce měl zájem doručit dokumentaci, která nešla doručit standardně jedinou zprávou prostřednictvím datových schránek. Taková situace je vzdálená představě o efektivitě státní správy. Lze očekávat, že žalovaný takovou situaci zohlední. Jednání žalobce nebylo společensky škodlivé, protože pro rozhodnutí žalovaný nepotřeboval předmětné podklady, které byly zaslány prostřednictvím externího úložiště, a to proto, že žalobce sám zrušil zadávací řízení, což je obligatorní důvod dle zákona o zadávání veřejných zakázek pro zastavení správního řízení.
7. Žalovaný se při úvaze o výši pokuty odchýlil od obvyklé výše pokut udělovaných v obdobných případech. Tuto okolnost dostatečně nezdůvodnil. Žalovaný musí dbát, aby při rozhodování skutkově stejných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný při porušení § 252 zákona o zadávání veřejných zakázek běžně považuje zaslání části dokumentace preferovanou formou, resp. zpřístupnění dokumentace jinou cestou, za polehčující okolnost (např. rozhodnutí žalovaného č. j. S0468/2018/VZ-33449/2018/532/KSt; č. j. ÚOHS-S0458/2018/VZ-

32656/2018/512/JHé; č. j. ÚOHS-S0436/2018/VZ-31434/2018/542/VHu; č. j. ÚOHS-S0439/2018/VZ-31442/2018/523/JŠi nebo č. j. S0059/2018/VZ-04760/2018/523/HVo, a další rozhodnutí žalovaného. Porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 se žalovaný dopustil i v případě vyměření pokuty ve výši 35 000 Kč. Takto vysoká pokuta se významně vzdaluje obvyklé výměře pokuty při posuzování stejného přestupku (např. rozhodnutí žalovaného č. j. ÚOHS-S0276/2018/VZ-20314/2018/523/HVo; č. j. ÚOHS-39/01-152/1546/01-Po; č. j. ÚOHS-S0259/2017/VZ-19708/2017/543/IKo a č. j. ÚOHS-40380/2020/500/ISo). Obdobné žalobce řešil již v předchozím řízení. Uvedl další skutkově podobné případy, které byly žalobcem posouzeny jinak (např. rozhodnutí č.j. S0479/2017/VZ-36096/2017/542/Eše).

8. Žalovaný nesprávně posoudil míru závažnosti spáchaného skutku, chybně vyhodnotil společenskou nebezpečnost skutku, při ukládání pokut nepostupoval přiměřeně, vybočil od své obvyklé rozhodovací praxe a své závěry v tomto kontextu ani řádně neodůvodnil. Žalobce nespáchal přestupek úmyslně, úmysl a jednání směřovali k naplnění a řádnému průběhu správního řízení, skutkem fakticky nebyl dotčen žádný právem chráněný zájem. Nedošlo k žádné újmě ani skutečnému a závažnému ohrožení právem chráněných zájmů. Žalobce si vzal z případu ponaučení, došlo tak k naplnění preventivní i represivní funkce správního trestání.

III. Vyjádření žalovaného

9. Napadené rozhodnutí reflektuje závěry zrušujícího rozsudku, obsahuje nové vyhodnocení okolností majících vliv na stanovení výše pokuty, snížila se závažnost přestupku. Výše pokuty je na spodní hranici zákonné sazby. Pokud by žalovaný uložil pokutu v nižší výši, ohrozil by tím funkci správní odpovědnosti a účel správního trestání. Nedodání kompletní dokumentace o zadávacím řízení spadá do kategorie závažnějších přestupků. Nedodáním byl ztížen přezkum zadávacího řízení, a tedy i narušen veřejný zájem na efektivním a hospodárném projednání věci. Pokuta musí být stanovena rovněž přiměřeně k přestupku, kterého se žalobce dopustil. Žalovaný zohlednil ekonomickou situaci žalobce.
10. Data uložená na externím úložišti nebylo možné považovat za součást doručované zprávy, nebyla řádně doručena. Žalovaný se ztotožňuje s vypořádáním této námítky krajským soudem ve zrušujícím rozsudku. Rozhodnutí NS vychází z širší definice datové zprávy – nelze říci, že by bylo dokumentem, který onu širší definici zakotvil. Uvedené plyne z § 252 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek (účinnost od 1. 10. 2016), vymezení datové zprávy bylo zakotveno v § 19 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (účinnost od 1. 7. 2009). K pochybení žalobce došlo dne 20. 4. 2018, kdy se dostal do prodlení s plněním povinnosti dle § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. I kdyby dané Rozhodnutí NS zakotvilo vymezení obsahu pojmu datová zpráva, stalo by se tak ke dni 5. 1. 2017, tedy více jak rok před spácháním nyní řešeného přestupku. Tento argument by byl taktéž irelevantní s ohledem na obsah a cíl podané žaloby. Datová zpráva musí být podepsána uznávaným elektronickým podpisem, není-li odeslána prostřednictvím datové schránky, jak plyne z § 252 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek.
11. Žalovaný nemusí zohledňovat dosavadní bezúhonnost žalobce. Nelze souhlasit s tím, že měl žalovaný uložit pokutu v nižší výši, jelikož tak učinil v žalobcem uvedených rozhodnutích. Výše ukládaných pokut roste, s ohledem na rostoucí výši hodnot jednotlivých zakázek. Při ukládání správního trestu je nutno dodržet zásady správního trestání. Jednou ze stěžejních zásad je zásada individualizace sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2006, č. j. 5 As 20/2005-66). Nelze shledat vyšší pokuty za rozpornou s rozhodovací praxí žalovaného. Při ukládání pokut je rozhodující nelikvidační charakter uložené pokuty, která však musí stále plnit svoji funkci. Uložená pokuta je přiměřená, odpovídá preventivní i represivní funkci a rovněž plně odpovídá charakteru porušené povinnosti.
12. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

13. Ustanovení § 268 odst. 2 písm. c) nepracuje se spodní hranicí zákonné sazby. Ustanovení slouží k postihu širokého spektra deliktního jednání. S jednáním žalobce má společné pouze formální naplnění skutkové podstaty popisovaného přestupku.
14. Odůvodnění žalovaného stran nově zohledněných okolností by mělo smysl, pokud by zadavatel v zadávacím řízení pokračoval. Pokud je zadávací řízení zrušeno a žalovaný obligatorně správní řízení ruší, nemohl být dotčen veřejný zájem na efektivním a hospodárném projednání věci. Odpadá okolnost odůvodňující výši udělené pokuty. Udělená pokuta neodráží nebezpečnost jednání žalobce. Dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, má-li být jednání kvalifikováno jako přestupek, musí být nejen protiprávní, naplňovat obecné znaky, které se týkají pachatele, a formální znaky přestupku, ale také vykazovat určitý stupeň škodlivosti pro společnost. Podmínky musí být splněny kumulativně. Protiprávní jednání nemusí založit odpovědnost za přestupek, pokud mu bude chybět materiální znak. To plyne ze subsidiarity trestní represe, kterou vyjadřuje princip ultima ratio. Na tuto skutečnost je třeba nahlížet jako na okolnost působící zánik trestnosti. Ustanovení trestního práva se pro správní trestání použijí subsidiárně, což žalovaný neučinil. Žalovaný ve svém rozhodnutí nedostatečně zhodnotil formální a materiální znaky přestupku. Formální naplnění skutkové podstaty přestupku samo o sobě nestačí k tomu, že by byla naplněna i materiální stránka přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45).
15. Žalovaný odmítá argument žalobce stran ustálené praxe s tím, že předkládá rozhodnutí týkající se staré právní úpravy (tj. podle zákona 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách). Výše udělovaných pokut se s novou právní úpravou nezměnila. Dosavadní judikatura je plně aplikovatelná i na tento posuzovaný případ. Pokud žalovaný dává do souvislosti výši udělovaných pokut s obecným pravidlem rostoucí výše hodnot jednotlivých zakázek, neodůvodňuje tím vztah k této konkrétní veřejné zakázce. Významně se tak dotýká zásady individualizace správního trestání.

V. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
17. Předmětem sporu v posuzované věci pak je, zda žalovaný správně posoudil společenskou škodlivost přestupku a zda vzal v potaz všechny polehčující okolnosti.
18. Dle ustanovení § 268 odst. 1 písm. e) zákona o zadávání veřejných zakázek se *žadavatel dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 252 odst. 1, 3 nebo 4, § 254 odst. 5 nebo 6 nebo § 258 odst. 1*. Dle ustanovení § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek *je žadavatel povinen doručit žalovanému své vyjádření k obdrženému návrhu do 10 dnů od jeho doručení. Společně s tímto vyjádřením zašle žalovanému dokumentaci o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh*. Dle odstavce 3 platí, že *vyjádření žadatele k obdrženému návrhu a další podání, zadávací dokumentaci vyjma netextové části zadávací dokumentace nebo soutěže o návrh, je žadavatel povinen odeslat žalovanému výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datovou zprávu podepsanou uznaným elektronickým podpisem*.
19. Za výše uvedený přestupek je dle ustanovení § 268 odst. 2 písm. c) zákona o zadávání veřejných zakázek možné uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč.
20. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v podané žalobě uplatnil rovněž námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, zabýval se krajský soud nejprve otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud

povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.

21. K uvedené námitce zdejší soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
22. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k žalobcem uplatněným námitkám zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, o čemž svědčí i skutečnost, že žalobce se závěry žalovaného obsírně polemizuje, a proto krajský soud mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.
23. Soud ověřil ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, že pozdější právní úprava není pro žalobce příznivější. Skutková podstata přestupku ani sazba pokuty nebyly změněny. Mezi stranami je nesporné, že žalobce předmětný přestupek spáchal.
24. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 11. 4. 2018 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přezkoumání úkonů navrhovatele, v němž byl žalovaným upozorněn na povinnost vyplývající z § 251 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Dne 19. 4. 2018 (v průběhu desetidenní lhůty) žalobce doručil žalovanému své vyjádření k návrhu, ve kterém jej informoval mimo jiné o tom, že požadované podklady zaslal do jeho datové schránky, přičemž dokumenty, které nebylo možné po konverzi do datové schránky doručit (přesahující velikost 20 MB) zaslal elektronickou poštou prostřednictvím externího úložiště. O tomto učinil žalovaný dne 23. 4. 2018 záznam do spisu. Dne 27. 4. 2018 bylo žalobci doručeno usnesení, kterým mu byla stanovena dodatečná pětidenní lhůta k doručení originální dokumentace o zadávacím řízení, což bylo zdůvodněno (mimo jiné) tím, že dokumenty zasláné prostřednictvím externího úložiště nelze považovat za doručené. Dne 3. 5. 2018 (den po uplynutí dodatečně stanovené lhůty) žalobce doručil žalovanému informaci o tom, že dne 2. 5. 2018 zrušil zadávací řízení, tudíž předpokládá, že originální dokumentaci již nebude nutné doručit, a požádal o prominutí nedodržení pětidenní lhůty pro doručení dokumentace.
25. Jak uvedl soud již v předchozím zrušujícím rozsudku, žalobce se nedopustil předmětného přestupku pouze tím, že řádně nedoručil dokumenty, které zaslal prostřednictvím odkazu na externí úložiště. Žalobci bylo dále kladeno za vinu, že mezi dokumenty zaslánými prostřednictvím datové schránky některé dokumenty uvedené ve sběrném archu spisu absentovaly (šlo o odlišné dokumenty, než které žalobce doručoval prostřednictvím externího úložiště; výčet těchto dokumentů žalovaný uvedl v bodě 48 prvostupňového rozhodnutí). Tato skutková zjištění žalobce nijak nerozporoval.

A. Zohlednění polehčujících okolností

26. Žalovaný dle žalobce nerespektoval právní názor krajského soudu a neuložil trest přiměřený závažnosti daného přestupku. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se předseda žalovaného zabýval okolnostmi, jež zdejší soud shledal jako polehčující, a to v bodech 38 (zaslání části dokumentace na externí úložiště a nezaslání části dokumentace v důsledku nesprávného vyhodnocení situace) a 39 (zrušení zadávacího řízení). Předseda žalovaného uvedl, že s ohledem na polehčující okolnosti shledal nižší závažnost přestupku spáchaného žalobcem. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že by se žalovaný dostatečně závěrům zdejšího soudu nevěnoval či že je neaplikuje v dostatečné míře. Žalovaný zohlednil § dle § 37 písm. a), b), c) a g) zákona o odpovědnosti za přestupky. S ohledem na závazný názor krajského soudu žalovaný zohlednil individuální okolnosti dané věci. Tato námitka žalobce tedy není důvodná.
27. Žalobce dále namítá, že žalovaný nevzal v potaz jeho „čistý rejstřík“. Zdejší soud ve zrušujícím rozsudku nestanovil žalovanému, aby tuto skutečnost zohledňoval. V této věci je soud ve shodě se žalovaným, že k této věci nemusí žalovaný přihlídnout, neboť to nevyplývá ze zákona. Tato okolnost není jako polehčující považována ani například v trestním právu či evropském soutěžním právu. K pochybení žalobce nedošlo na základě objektivních okolností, chybného výkladu sporného či nového ustanovení, nýbrž žalobce nesplnil zákonem danou povinnost zaslat dokumentaci, ostatně jak uvedl již žalovaný. Lze se tak ztotožnit se závěrem žalovaného, který po posouzení dané věci nepovažoval zohlednění této skutečnosti jako polehčující okolnost.
28. V replice žalobce uvedl, že v případě zrušení zadávacího řízení nemohl být dotčen veřejný zájem na efektivním a hospodárném projednání věci. Dále namítá nenaplnění materiální stránky přestupku. Soud upozorňuje, že v replice žalobce uvádí nové žalobní námítky. Tyto soud shledal jako opožděné, neboť nebyly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Pro úplnost soud uvádí, že je logické, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí s tímto nevypořádal, pokud toto žalobce dříve nenamítal. Soud k tomuto uvede toliko, že ke zrušení zadávacího řízení žalobce přistoupil dne 3. 5. 2018, což bylo poté, kdy byl žalovaným vyzván k doručení dokumentace. K této skutečnosti však bylo s ohledem na závazný právní názor krajského soudu žalovaným přihlídnuto jako k polehčující okolnosti. Škodlivost přestupku žalovaný také zohlednil, příp. odkázal na napadené rozhodnutí. Tím, že žalobce zadávací řízení zrušil, nelze dojít k závěru, že ke spáchání přestupku nedošlo a že zde absentovala škodlivost přestupku. Podmínky § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky byly splněny. Nelze zde hovořit o zániku trestnosti. Jelikož došlo k porušení zájmu na přezkoumání postupu zadavatele v rámci dané veřejné zakázky, byla naplněna materiální stránka přestupku.

B. Doručování datových zpráv

29. Ustanovení § 252 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách upravuje dva způsoby zaslání zadávací dokumentace – prostřednictvím datové schránky, nebo prostřednictvím datové zprávy podepsané uznávaným elektronickým podpisem.
30. Žalobce namítá, že žalovaný nezohlednil účinky doručovaných zpráv a odkázal na Rozhodnutí NS. K obdobné námitce se soud vyjádřil již ve zrušujícím rozsudku. Z ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek vyplývá, jakým způsobem musí být dokumentace zaslána. Není tak na žalovaném, aby posuzoval, jaké účinky mají datové zprávy. Žalobce namítá, že žalovaný měl posoudit míru nebezpečnosti skutku. Žalovaný posoudil škodlivost/závažnosti přestupku žalobce, příp. odkázal na prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný neměl prostor pro úvahu, zda měl žalobce zájem na efektivním a hospodárném jednání či co má datová zpráva obsahovat. Soud přisvědčuje žalobci v tom, že evidentně měl zájem na doručení dokumentace žalovanému, to však nic nemění na situaci, že k tomu ve skutečnosti nedošlo. Tyto skutečnosti, jak soud uvedl výše, po vydání zrušujícího rozsudku žalovaný zohlednil jako polehčující okolnost. Vzhledem ke

skutečnosti, že ke spáchání přestupku došlo, žalovaný nemohl přistoupit k zastavení řízení. Námitka žalobce je tak nedůvodná.

C. Obdobná rozhodnutí žalovaného

31. Žalovaný se dle žalobce odchýlil obvyklé výši udělovaných pokut v obdobných případech. Skutečnost, že žalovaný považuje zaslání dokumentace jinou formou za polehčující okolnost, byla řešena ve zrušujícího rozsudku. V něm soud uvedl, že v obdobných případech byla žalovaným zohledněna. V nynějším případě předseda žalovaného ve svém rozhodnutí k této skutečnosti přihlédl. Tato námitka žalobce tak není důvodná.
32. Žalovaný se dle žalobce dopustil porušení § 2 odst. 4 správního řádu také ve vyměření pokuty ve výši 35 000 Kč. K tomu odkázal na některá rozhodnutí žalovaného. Za nyní řešený přestupek se uloží pokuta do 1 000 000 Kč. Pokud žalobce namítá, že dle žalovaného spodní hranice není stanovena, lze tomuto tvrzení přisvědčit. Žalovaný svým tvrzením, že pokuta je na spodní hranici zákonné sazby, jistě myslel skutečnost, že oproti možné výši pokuty (1 000 000 Kč) je 35 000 Kč nízká. Soud k tomuto podotýká, že vyměřená pokuta tvoří 3,5 % z její maximální možné výše. Nelze hovořit o excesivním způsobu správního trestání.
33. Nutno akcentovat, že výši pokuty je třeba vždy posuzovat individuálně, při zohlednění konkrétního případu a s přihlédnutím k možné likvidačnosti pokuty. Nelze tedy dojít k závěru, že pokud v žalobcem uvážených rozhodnutích je pokuta nižší, bude tak tomu vždy. Ostatně v žalobcem uvedeném rozhodnutí žalovaného č. j. ÚOHS-S0458/2018/VZ-32656/2018/512/JHé žalovaný uložil pokutu 30 000 Kč. Nelze tedy mít za to, že by se žalovaný výrazně odchýlil od své rozhodovací praxe. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce se výši pokuty dostatečně zabýval, přitom řádně zhodnotil majetkovou situaci žalobce a zhodnotil, zda pokuta není pro žalobce likvidační (viz rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133). Soud pro úplnost dodává, že vzhledem k uvedenému pokuta není zjevně nepřiměřená, tudíž není v jeho pravomoci, aby vstoupil do role správního orgánu a nahradil správní uvážení správního orgánu uvážením soudcovským a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, publikovaný pod č. 2671/2012 Sb. NSS).
34. Zdejší soud dospěl k závěru, že žalovaný řádně právně posoudil míru závažnosti spáchaného skutku, přičemž soud neshledal, že by žalovaný vybočil od své obvyklé rozhodovací praxe a že by své závěry v tomto kontextu řádně neodůvodnil.
35. Krajský soud tedy uzavírá, že žalovaný postupoval při vyměření pokuty v souladu se zákonem, zohlednil polehčující okolnosti, resp. respektoval závazný právní názor krajského soudu ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný se rovněž řádně zabýval výši pokuty a její výši řádně odůvodnil.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být

stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. července 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu